

stand. Han mindes det maasse ikke, men det kan jeg forsikre, at der er ikke nogen som helst Nødvendighed for, at enhver Mand, der er ved Kanonen, er fuldt uddannet. Der behøves for en Del kun slet og ret Kraft for at behandle Kanonen. Naar man har 5—6,000 uddannede Artillerister af de ca. 9,000 Mand, som behøves, er man overmaade vel tilfreds. Den ærede Ordfører har vistnok læst om de franske Fæstninger, og der gif det ganske vist heller ikke godt paa Grund af det yderst ringe forhaandenværende Fæstningsartilleri, men har man, som sagt, en Styrke paa 5—6,000 uddannede Folk, saa er det en anden Sag, Der er en Styrke af Folk, som ikke er omtalt, og som jo kan paaregnes i saadanne Tilfælde, og det er Søværnsforstærkningen, som er mer eller mindre øvet i Artilleri. Der er nemlig paa Grund af, at Folkethinget altid har holdt en særlig Haand over Søfolkene, og ikke har villet tilstaa en Gjenindkaldelse af det søværnepligtige Mandskab, langt flere Folk i Søværnets Ruller, end vi behøve til Flaadens Besætning. Der er en fuldstændig Luxus i saa Henseende. Vi kunne med 4 Mars Mandskab besætte hele Flaaden, om man skulde bruge den, og Resten, Forstærkningen, kunde bruges til at supplere Fæstningsartilleriet.

Det ærede Udvalg synes jeg føler sig noget blød overfor Mandstabet. Det siger, at man for at faae en uddannet Styrke maatte se bort fra Hærlovens § 23, „der jo som Regel forbyder at indkalde ældre Aargange for yngre, da Indkaldelserne i de andre Landsdele selvfølgelig ikke vilde faae et saadant Omfang. Bortset fra den Misstemning, som en saadan Foranstaltning egner sig til at fremkalde, vil Sligt naturligtvis kunne gøres.“ Jeg spørger nu, om man, naar man staar og skal forsvare Landets Hovedstad og maasse Landets Existents, vil tage Hensyn til denne Misstemning, som vel skulde herske hos Sjællænderne derover — saafremt den da, hvad jeg aldeles ikke tror, skulde kunne fremkaldes ved en saadan Foranstaltning, naar Landet var betraadt af Fjenden eller endog Hovedstaden truedes med Angreb af denne. Jeg synes rigtignok, at det er at være vel om baade for Hærlovens § 23 og for Misstemningen. — Hvad de øvrige Udtalelser angaar, som faldt igaar fra andre ærede Medlemmer, da skal jeg ikke gaa videre ind paa dem. Det Foredrag, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgstreds (Hørup), haaber jeg er et Udtryk for en Stemning, som uagtet de Hør, hvormed det blev ledjaget, dog ikke turde være meget udbredt

hverken her i Folkethinget eller i Landet. Det ærede Medlem kan ikke se, hvad Nytte Forsvarsforanstaltningerne kunne gjøre, men han kan være overbevist om, at alle de, som ønske betryggende Forsvarsforanstaltninger for Landet, tilfulde kunne se det.

N. P. Jensen: Jeg maatte igaar stadig lade mig flytte ned paa Listen over indtagne Talere, fordi jeg ikke ønskede Ordet, førend Rigsdagstidendens Trykning var saa langt fremskreden, at det Foredrag, den høitærede Krigsminister holdt i Onsdags, kunde foreligge. Naar jeg nu tager Ordet, saa er det ikke for at udtale mig i Anledning af de Bemærkninger, den høitærede Krigsminister dengang fremsatte, jeg vil ikke sige til mig, men imod mig, men jeg tror dog, det er rigtigst at begynde med at berøre dette Punkt, hvormegter jeg end beklager at maatte være nødt til at komme ind paa det personlige Anliggende. Da den høitærede Minister udtalte sig om det, jeg i Northed vil kalde Mellembatteritheorien, anførte den høitærede Minister, hvorledes den med Nødvendighed krævede en stærk Infanteribesætning, der Dag og Nat maatte vaage over disse Mellembatterier, hvorved der opstod en meget trættende Tjeneste for Infanteriet. Den høitærede Minister fortsatte saa: „Det ses altsaa, at en af Grundene, hvorfor en Fæstning, som er anlagt efter en saadan Plan, fordrer en stærk Infanteristyrke.“ Jeg, som dengang stod oppe ved Formanden, tilod mig da at sige: ja, forsaavidt Forudsætningen er rigtig, og jeg gjorde denne Bemærkning saa høit, at den høitærede Minister hørte den. Jeg skal meget villig erkjende, at Afbrydelse i og for sig ikke er rigtig, at Afbrydelser kunne komme under Forhold, hvor de ere meget uheldige, og at i Reglen den, der kommer med dem, ikke fuldt ud er istand til at vurdere deres Virkning, men jeg tror paa den anden Side, at i Spørgsmaalet om Afbrydelse er Ingen fagesløs. Tager jeg det Nummer af Rigsdagstidenden, hvoraf jeg citerede, saa oplyses det, at den ærede Ordfører, der fik Ordet umiddelbart efter den høitærede Minister, blev afbrudt af Ministeren fire Gange, men da den ærede Ordfører blot rystede paa Hovedet under den høitærede Ministers Tale, sagde den høitærede Minister: Ja, den ærede Ordfører ryster paa Hovedet, han kan jo udtale sin afvigende Mening senere. Jeg kan ikke tænke mig Andet, end at det var et Foredrag, hvori den høitærede Minister ikke ønskede at blive forstyrret. Jeg anfører imidlertid ikke dette som Selvforsvar, og jeg skal fuldt ud erkjende, at det ikke er berettiget at foretage